

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2019 roku w Ś.

sprawy z odwołania **E. Z.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

I. zmienia częściowo zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie (...)z dnia 10.01.2019 roku w ten sposób, iż ustala brak obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego opisanego w zaskarżonej decyzji;

II. dalej idące odwołanie oddala;

III. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka E. Z. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 10 stycznia 2019r. uchylającej w całości decyzję z dnia 12 października 2018 roku i odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 31 sierpnia 2018r. do 28 grudnia 2018 roku oraz zobowiązującej powódkę do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rehabilitacyjnego za w/w okres. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż była niezdolna do pracy i w związku z chorobą i rekonwalescencją przebywała na zwolnieniu lekarskim. Po zasiłku chorobowym złożyła wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego i je otrzymała, gdyż organ rentowy ustalił celowość dalszej rehabilitacji powódki. Podniosła, iż pozostawała w zatrudnieniu, a po jego ustaniu w grudniu 2018r. zgłosiła to organowi rentowemu. W odpowiedzi otrzymała zaskarżoną decyzję, z którą się nie zgadza.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazano, iż przyznanie świadczenia było wynikiem wskazania przez powódkę we wniosku, iż nie ma ustalonego prawa do emerytury. Po ustaniu zatrudnienia powódka złożyła druk Z-10 zaznaczając uprawnienia emerytalne, co skutkowało wydaniem zaskarżonej decyzji .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. Z. zatrudniona była w (...) sp. zoo. w D. na podstawie umowy o pracę. Od dnia 9 września 2007 roku powódka miała ustalone prawo do emerytury, ale jej nie pobierała.

Dnia 1 lutego 2018r. powódka stała się niezdolna do pracy, pobrała wynagrodzenie za czas choroby oraz zasiłek chorobowy. Następnie złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne.

We wniosku zaznaczyła kwadracik **NIE** przy pytaniu: czy masz ustalone prawo do emerytury. Powódka zrozumiała, iż pytanie dotyczy tego, czy pobiera emeryturę. Z racji tego, że nadal była pracownikiem, utożsamiała się z tą rolą społeczną i nie pobrała ani razu emerytury zakreśliła odpowiedź przeczącą.

Świadczenie rehabilitacyjne za sporny okres zostało przyznane i wypłacone.

Z dniem 4 grudnia 2018r. ustalo zatrudnienie powódki. Składając do ZUS druk Z-10 powódka z racji tego, iż rozpoczęła pobieranie emerytury zaznaczyła odpowiedź **EMERYTURY** przy pytaniu o ustalone prawo.

Dowód:

akta ZUS w załączeniu

zeznania powódki e-protokół k.14

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w zakresie ustalenia braku obowiązku zwrotu pobranego świadczenia.

Zgodnie z art. 18 ust.7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury (...)

Skoro powódka takie uprawnienie miała ustalone, to niewątpliwie wypłacone jej świadczenie było nienależne.

Aby jednak ustalić obowiązek zwrotu takiego nienależnie pobranego świadczenia na podstawie art. 84 ust1. ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych muszą zaistnieć przesłanki art. 84.2, zgodnie z którym za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczone o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Na podstawie zebranych w sprawie dowodów nie można przyjąć, aby powódka świadomie wprowadziła organ w błąd na skutek okoliczności wskazanych w art. 84 ust2 pkt2 powołanej ustawy. W orzecznictwie sądowym, dotyczącym problematyki zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, ugruntowany jest pogląd o możliwości domagania się przez organ rentowy zwrotu nienależnie pobranego świadczenia tylko wówczas, gdy ubezpieczonemu można przypisać złą wolę, przy czym dla ustalenia obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, decydujące znacznie ma świadomość i zamiar ubezpieczonego, który pobrał świadczenie w złej wierze. W niniejszej sprawie powódka składając wniosek o świadczenie rehabilitacyjne udzieliła -według jej rozumienia pytania -odpowiedzi prawdziwej. Nie budzi zdaniem sądu wątpliwości, iż osoba o przeciętnym, nieprawniczym wykształceniu utożsamia prawo do emerytury z jego rzeczywistą wypłatą, załączony zaś przez organ rentowy wyrok SN z dnia 24.08.2010r. wskazuje, iż nawet niektórzy prawnicy mieli wątpliwości co do prawidłowego rozumienia tego przepisu. Za wiarygodnością twierdzeń powódki w tym zakresie przemawia fakt, iż po ustaniu zatrudnienia powódka złożyła druk Z-10, w którym zaznaczyła już prawo do emerytury w rozumianym przez siebie sensie.

Zdaniem sądu prowadzi to do wniosku, iż świadczenie nie podlega obowiązkowi zwrotu.

Na marginesie wskazać jedynie można, iż oświadczenie powódki zawarte we wniosku o świadczenie rehabilitacyjne było możliwe do zweryfikowania przez organ rentowy albowiem ten właśnie organ ustalił powódce prawo do emerytury.

Mając zatem na uwadze powyższe sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił częściowo (w zakresie zobowiązania do zwrotu należności) zaskarżoną decyzję jak w sentencji, dalej idące odwołanie oddając(art. 477¹⁴ §1 kpc)

Z uwagi na fakt, iż powódka w części dla siebie najbardziej istotnej wygrała sprawę sąd nie obciążył jej kosztami procesu (art. 100 kpc)